

де въ тази отстранена долина, дѣто намѣрихъ живѣлище тихо и мирно.

„Азъ имахъ на ума си да остана тука до като са върне мъжъ ми отъ бой и отнеме имота ни отъ грабителскы рѣще. Ты знаешъ че Куно заминуваше на нѣкадѣ отъ време на време; той ходеше да са науча какво ново има отъ боя; сѣкога скърбны новины ми донасеше. Безчеловѣчныя Јонъ сѣ владѣеше нашія имотъ, боя бѣше разпаленъ, надвивахъ ту отъ едната, ту отъ другата страна. Но ето година ще склучи отъ когато горкыя ми Куно боледува, и отъ него време незнамъ нищо новонито за у дома, нито за мъжа си. Тѣжко ми! може вѣче той отколѣ да е падналъ въ боя отъ ножъ или отъ стрѣла! може и звѣрскы Јонъ, който обикаля по тѣзи мѣста, да е избродилъ на кадѣ съмъ са послонила! . . . Ако е това тѣй, кадѣ ще са дѣнхъ, Божнеле, Вышний Господи! какво ще станхтъ горкытѣ ми дѣца! . . . тогази най-малка мъка за мене ще бѣде да умрѣ! Охъ! много ти са моляхъ, братко, иди приказвай на вѣглищаритѣ, закълни ги да не ма предадхтъ.

— Ваша Милость ли да предадхтъ? рече стрѣснато воденчерина: а! азъ отговарямъ за сичкытѣ: преди болерина Јонъ да тури рѣка връхъ тебе, той ще има разправа съ цѣла до-